

הסופרת הנרייטה סולד אמרה " אדם בוכה בהיוולדו ולא במותו " ובכך ביטאה חוסר היגיון,

בדיוק כמו עכשיו כשאנחנו נפרדים ממך כל כך צעירה וכולנו שואלים "איפה ההיגיון?"

התקשרנו לדחות לך את הראיון עבודה. אמרת "אין מצב- אני כבר על האוטובוס – אמתין כמה שצריך" כמה שנסינו לשכנעך לדחות – את לא וויתרת.

ישבת לך ממתנה על הכורסא הירוקה וקראת את הספר "שומרת אחותי" – כמה אירוני.

בסימולציה שנערכה לך נפעמנו מכתב ידך העגול והמצוייר – דבר שעוד לא ראינו.

היינו בחדר הישיבות - את היית מהנשים הראשונות שהיו מועמדות להצטרף למשפחה שלנו ומייד הקסמת אותנו בחיוךך. לא נשקר – הייתה התלבטות קלה – המראה השובב, השיער הצהוב והעיניים הגדולות והכחולות שלך הקנו רושם של רוח ועדינות במידה כזו שאולי לא תהיי חזקה מספיק להכיל את האתגרים אצלנו. יצאת מהראיון עבודה לכיוון היציאה מהמשרד - אולי לכיוון הבית, ובדלת קראנו לך שוב, ביקשנו עוד דקה מזמנך. חזרת לחדר הישיבות – עכשיו כבר היינו הרבה יותר ישירים ובוטים בשאלות אלייך.

התשובות שהשבת ביטלו מיידית את הספקות והצטרפת למשפחה שלנו.

במהלך ה – 4 וחצי שנים שעבדת איתנו פגשנו ערכים של נאמנות, אחריות, אכפתיות, טוב לב והמון רגישות. ביכולת שלך לפעול במצבים קשים הענקת, לכל מי שעבד איתך, את ההרגשה ש "הכל בסדר !!! הכל בשליטה !!! " יש משהי "ששומרת לך על הגב"

כמה חבל שלא יכולנו להחזיר לך בתמורה ולהצליח לשמור עלייך.

ב- 29/4/11 יצאנו יחד לסופ"ש בצפון. כמה כיף היה איתך. כמו תמיד היית מלאה ושוקקת חיים, רקדת, הירקדת השתוללת ושרת. היתה בך שמחת חיים שלא פוגשים כל יום.

וכמה אומץ היה בך, כמה כוח וכמה תעוזה בדיוק 3 שבועות אח"כ להגיע למשרד, לכנס את כולנו, להסתכל לנו בעיניים ולהגיד "יש לי סרטן". סיפרת על הטיפולים שאת אמורה לעבור ועל הסיכויים לצאת מזה. שאלנו אותך שאלות ואת ענית. הפנים של כולנו היו נפולות, חלקנו בכינו אבל את, בכל כוחך, שקולך טיפה רועד, אמרת לנו: "הכל יהיה בסדר, הכל בשליטה, נתמודד ונצא מזה"

אנשי צבא היו אומרים "שהסתכלת בלבן של העיניים של המוות".

מורן, את הזוגיות והאהבה המיוחדת שלכם ראינו בכל הזדמנות שבילנו יחד באירועי החברה. הייתם רוקדים יחד בקצב שהוא רק שלכם. בשלב מסוים הייתם מתנתקים מכולם ומתכנסים לתוך עצמכם כשמעליכם הילת האהבה והחברות מרחפת ונראיתם כגוף אחד, וגם אתה הפכת לחלק ממשפחתנו.

שרון כאן בפסקה זו אסיים כי כך בחרנו לזכור אותך.

אוהבים ומתגעגעים

משפחת אפקטיב